

Mehmet Güreli

Hayaller ve Sokaklar

Öykü

İÇİNDEKİLER

Garip bir yolculuk.....	7
Kırmızı balıklar.....	10
Garip bir ziyaretçi	13
Yolculuk.....	16
Kuzey rüzgârlarını bekleyen kadın.....	19
Eski bir bina	22
Bir gemiciyle konuşmalar	24
Tramvaydaki adam	27
Bülbüller ve seyirciler.....	29
Boris'in gençlik yılları.....	32
Serpil'in odası	35
Kurbağaların dans hocası	37
Köprüler, gazeteler ve mucizeler	39
Sahnedeki sandığa vuran ışık	42
Bir gözü siyahla kapanmış adam.....	45
Lucas'ın çantası	48
Rothko ve güvercin.....	51
Li'nin hikâyesi	53
Doktor Mabuse'nin gölgesinde.....	55
Köprüdeki adam	57
Boris Paris'te	60

Saat kulesinin çevresinde	62
Nil kıyısında bir akşamüstü	65
Boris'in not defteri	67
Anna, Boris ve Herder.....	70
Boris'in günlüğü	72
Max, Karşıyaka ve Berivan	75
Michel ve Oduncu	77
Romy ve uykusuzluk	79
Medrano Sirki ve Baudelaire	81
Hokusai ve Geçici Dünyadan Mektuplar	84
Avcılar ve Nazunya	87
Cebir ve Hamlet	89
Pascal ve sigara	93
Kopernik ve korku.....	96
Fritz Lang ve Borges	99
Atlas, Hitchcock ve Zen.....	102
Simenon, Hannah ve Martin	105
Diyojen, Dostoyevski ve Chesterton	108
Tarih öncesine ait hikâyeler	111
Raymond Carver'dan söz ettiğimizde	114
Kierkegaard, hayaller ve sokaklar	117
Penceredeki çocuk	119
İyiliğin tezahürleri	121
Rüyalar, oyunlar ve Helga	124
Fotoğraflardan silinen kahramanlar	126
Francisco ve Solange	129
Soytarılar ve McKenzie	132

Garip bir yolculuk

Monica, çift katlı otobüste, güneşin tutulduğu gün doğduğu kente giden bir kadının anılarını okurken, ilk kez mesleğindeki çöküşün tüm boyutlarını atlayarak yeni bir sayfa açması gerektiğini düşündü. Bu arada gözleri hafifçe kapanırken, başını yanındaki koltukta oturan adamın omzuna bırakıverdi. Hava kararmaya başlamıştı ve romanın atmosferine belki de en uygun saatti.

Hayalinde uçuşanlar, okuduğu anıların ne ifade ettiği, yazarı Anna'nın onu nereye götüreceğinden çok, kendi yolculuğuyla ilgiliydi. Benzerlikler onu ürkütüyordu.

Bir sayfa sonra yaşanacakları görür gibi kitabı kapatıp, yumuştu gözlerini. Sanki okuyacaklarını bildiğinden emindi, anıların kurgusal niteliğini düşünmek bile istemedi.

Ateşler içinde yananları görüyordu düşünde. İçlerinden biri ona doğru ilerliyordu: "Ben Anna, evime dönüp elinde tuttuğun kitabı yazacağım..." Ve dumanlar her yanı sardığında her yönden esen rüzgâr kızıl saçlarını tutuşturuyordu. Önce elleri düşüyordu toprağa, sonra onu göremiyordu.

"Bir faciayı yaşamış biri nasıl yazabilir ki?" diyordu biri düşünde Anna'ya. Anna da, "Bir fidana anlatırsın her şeyi, gömersin toprağa ve beklersin, yağmurlar yağar, güneş açar, zamanı gelince dökülür kelimeler birer birer sayfalara, yolculuk başlar..."

Kazayı görüyordu. Bir otobüsün uçurumdan yuvarlanışını.

Bunu, biraz geç de olsa, Anna'ya birinin anlatması gerekiyor. İçinden bir ses, anıları anlatanın Anna olamayacağını söylese bile, tecrübe, temel gerilimlerden ustalıklı kaçınmamız gerektiğini, oyun ve zenginlik ekseninde uçurum kenarında yürümemiz gerektiğini dikte ediyordu.

Bir ses duyuyordu...

Evine dönemeyen Anna'ydı bu.

Durmadan yazıyordu rüyasında...

Birden uyandı Monica...

Otobüs sessizdi, yanındaki adam hâlâ uyuyordu...

Tam kitabını okumaya devam edecekti ki otobüs bir tesisin önünde duruverdi, yarım saat burada kalacaklardı. Monica, çantasını aldı, yanındaki adamı hafifçe dürterek, "Mola verildi, belki bilmek istersiniz," dedi. Ağır bir uykudan uyanan adam, boğuk bir sesle teşekkür etti.

Hava çok soğuktu, Monica bir kahve alıp cam kenarında bir yere oturdu, biraz sonra adamın da otobüsten indiğini gördü.

"Karşınıza oturabilir miyim?" dedi adam.

"Tabii, böyle işletmelerin yeri kalitesinin önüne geçer daima, bir dağın eteklerinde bizi donmaktan kurtarırlar, hayata döndürürler, bazen de sıkıntımızı birkaç dakikalığına üzerimizden alır, yolculuktan düşerler. Ne dersiniz, haksız mıyım? Her yerde, her zaman bunları duyarım..."

"Ne okuyorsunuz? Anna'nın anıları, daha başındasınız demek... Bitirmiş olsaydınız, size bir şeylerden söz edebilirdim, ama şimdi çok zor. Babamın doğduğu kentte geçiyor bazı bölümler, benim hiç bilmediğim, ilk kez gittiğim bir yer. Anna'nın seyahate çıkmadan yazdığı yer. Durduğu yer de tam burası, size bunları anlattığım yer."

"Oraya hiç gidemediğini bilerek okumak çok zor olacak, ama kazayı da gördüğüme göre..."

"Hangi kazadan söz ediyorsunuz?"

"Anılarındaki kazadan tabii..."

"Öyle bir bölüm yok ki kitapta..."

"Belki düşlerim beni yanıltıyor; kazanın kitapta olduğunu düşünüyorum, korkuyorum ve Anna'nın her satırında bir ürperti içimi sarıyor, sanki beni uyarıyor..."

"Bilemem, Anna'nın kitabı beni hep çocukluğuma taşımıştır. Şimdi de oralarda dolaşacağım için çok heyecanlıyım, siz de mi oraya gidiyorsunuz?"

"Evet, ama sadece iki günlüğüne, şimdi ise bu geziyi burada kesmek istiyorum, içimde kötü bir his var, bu otobüsle devam et-

mek istemiyorum, size de şunu söylemek isterim ki siz de binmeyin, başka bir otobüsle gidersiniz.

“Lütfen vazgeçin, erteleyin...”

“Hayır, ben gitmek zorundayım...”

Adam, masadan kalktı, ağır adımlarla otobüse doğru yürüdü, yol arkadaşının koltuğuna oturdu.

Monica, pencereden otobüsün gidişini izlerken bir kahve daha almak için yerinden kalktı.